

ТРИ ПАЛЬМЫ (Восточное сказание)

В песчаных степях аравийской земли
Три гордые пальмы высоко росли.
Родник между ними из почвы бесплодной,
Журча, пробивался волною холодной,
Хранимый, под сенью зеленых листов,
От знойных лучей и летучих песков.

И многие годы неслышно прошли;
Но странник усталый из чуждой земли
Пылающей грудью ко влаге студенной
Еще не склонялся под кущей зеленой,
И стали уж сохнуть от знойных лучей
Роскошные листья и звучный ручей.

И стали три пальмы на бога роптать:
“На то ль мы родились, чтоб здесь увядать?
Без пользы в пустыне росли и цвели мы,
Колеблемы вихрем и зноем палимы,
Ничей благосклонный не радуя взор?..
Не прав твой, о небо, святой приговор!”

И только замолкли - в дали голубой
Столбом уж крутился песок золотой,
Звонков раздавались нестройные звуки,

שלושה דקלים

בְּאַרְץ עֶרֶב, בְּמִדְבַּר הַשָּׁמָמָה,
שְׁלֹשָׁה דְקָלֵי-תַמָּר גָּדְלוּ בְרָמָה,
וּלְמַרְגְּלָתָם מִן הַחֹל הַצְּחִיחַ,
מְבוּעַ צוֹנֵן בְּרֵב שִׁפְעַת הַגִּיחַ.
חֶפֶת לּוֹלְבִים גּוֹנְנָה עַל מִימּוֹ
מִחֹל מְרַחֵף וּמְשַׁמֵּשׂ שָׁרֵב.

יּוֹבֵל כֹּה חָלֵף, אִף מְשֻׁנְהוּ עֶבֶר;
וּבִטְרָם אֵי הַלֵּךְ יִגַע גָּהֵר
אֶל שִׁפְתַת הַיּוֹבֵל עַל חִזּוֹ הַלוֹהֵה
לְשִׁבֵר צְמֵאוֹנוֹ בְּקִלּוֹחַ רוֹטֹט,
הַחֲלוּ קִרְנֵי הַחֲמָה, רָשָׁף-אֵשׁ,
חֲרֹף הָעָלִים וְהַנַּחַל הוֹבֵשׁ.

לָאֵל הַדְּקָלִים אִזּוֹ יִתְאוּנְנוּ מֵרִ;
”הַקִּמַל בְּלֹא-עֵתָנוּ עֲלִינוּ נִגְזָר?
לְשׂוֹא בְּמִדְבַּר הַן גְּדֻלְנוּ, הַנְּבִנּוּ,
נִדְפָנוּ בְּרוּחַ, בְּשִׁמְשׁ נִצְרַבְנוּ,
מִבְּלֵי לִבְנֵי חֵלֶד הַיּוֹת לְבִרְכָה.
אִין צְדָק, אֱלוֹהַ, בְּרוֹם מְשַׁפְּטֵה?”

וְאֵךְ הֶחֱשׂוּ - וּבִתְכַל הַמְּרַחֵב
הַחֹל הַתַּמָּר בְּעֵמּוֹד זְהָבָה;
בְּלוֹלִים נִשְׁמְעוּ צִלְצוּלֵי הַזּוּגוֹת,

Пестрели коврами покрытые выюки,
И шел, колыхаясь, как в море челнок,
Верблюды за верблюдом, взрывая песок.

Мотаясь, висели меж твердых горбов
Узорные полы походных шатров;
Их смуглые ручки порой подымали,
И черные очи оттуда сверкали...
И, стан худощавый к луке наклоня,
Араб горячил вороного коня.

И конь на дыбы подымался порой,
И прыгал, как барс, пораженный стрелой;
И белой одежды красивые складки
По плечам фариса вились в беспорядке;
И, с криком и свистом несясь по песку,
Бросал и ловил он копьё на скаку.

Вот к пальмам подходит, шумя, караван:
В тени их веселый раскинулся стан.
Кувшины звуча налилися водою,
И, гордо кивая махровой главою,
Приветствуют пальмы нежданных гостей,
И щедро поит их студенький ручей.

וּכְרַדְתָּ וְרוּם בְּלֵב-יָם הַדּוֹגוֹת
הַפְּסִיעוּ בְּזֶה אַחֲרֵי זֶה הַגְּמָלִים,
שׁוֹקְעִים, וְעוֹקְרִים אֶת הַחֹל, וְעוֹלִים.

בְּשִׁלַּל צְבָעֵי רֶקֶם, בְּצֵד הַדְּבִשָּׁת,
צְנַחָה יְרִיעַת-אֱהָלִים מְפֹלְשֹׁת;
יָדַיִם שְׁזוּפוֹת הַפְּרִכֶּת חֲלָצוּ,
עֵינַיִם שְׁחֹרוֹת מִן הַתָּא נִצְצוּ;
עַרְבֵי כְחוֹשׁ-הַגּוֹ אֶת סוּסוֹ הַצֵּעִיר
כְּפוּף אֶל רֵאשׁוֹ יִרְתַּח וַיִּסְעִיר.

וְקָם הָאֲבִיר וְעַל שְׁתֵּימִם נִצַּב,
פְּתָאִים יִזְנֵק וַיִּגְמֵא הַמְּרַחֵב,
יִשְׁמַט אֲזִי מְרֹאשׁ הַפָּרֶשׁ הַסּוֹדֵר,
יִצְנַף צְוֹארוֹ וְעַל גְּבוֹ יִבְדֵּר,
יִשְׂרַק הָרוֹכֵב בְּמִשׁוֹבֵת הַדִּיבָה,
יִזְרַק אֶת רִמְחוֹ וַתִּפְסוּ בְּמִרוּצָה.

קָרְבָה הָאֲרֻחָה לְדִקְלִים בְּשֵׂאוֹן,
בְּצִל יַחְנֶה הַמוֹנֶה בְּשֵׁשׁוֹן.
כְּדַיִם בְּשִׁקְשׁוֹק מִן הַמַּיִם יִשְׁאָבוּ,
בְּגֵאוֹן צְמִרְתָּם הַדִּקְלִים אֲזִי יִרְהִבוּ,
יִנְיֵעוּ אֲמִיר לְאוֹרְחִים בְּבִרְכָה
וְעֵין-הַקָּרָה יִרוּם בְּשִׁמְחָה.

Но только что сумрак на землю упал,
По корням упругим топор застучал,
И пали без жизни питомцы столетий!
Одежду их сорвали малые дети,
Изрублены были тела их потом,
И медленно жгли их до утра огнем.

Когда же на запад умчался туман,
Урочный свой путь совершал караван;
И следом печальным на почве бесплодной
Виднелся лишь пепел седой и холодный;
И солнце остатки сухие дожгло,
А ветром их в степи потом разнесло.

И ныне все дико и пусто кругом -
Не шепчутся листья с гремучим ключом:
Напрасно пророка о тени он просит -
Его лишь песок раскаленный заносит
Да коршун хохлатый, степной нелюдим,
Добычу терзает и щиплет над ним.

אֶךְ זֶה עֲלָטָה עַל הָאָרֶץ הִיְתָה,
וַיֵּד הַכּוֹרֵת עַל שְׂרָשְׁם נִחְתָה.
לְמוֹת טְפוּחֵי שְׁנוֹת יוֹבְלִים הַכְרָעוּ,
עֲדִים תִּינוּקוֹת לְשַׁעֲשׂוּעַ קָרְעוּ,
גָּזְרוּ גּוֹפוֹתָם וְעָרְכוּ מְדוּרָה -
וְהִיא עַד הַבֶּקֶר אֵט-אֵט בְּעָרָה.

וַעַת מֵעַרְבָה נִגְזַז עָרְפֵל
אֶת אֶרֶץ-חֻקָּה הַשִּׁירָת תַּחַל.
וַיִּזְכֶּר עָגוּם בַּצִּיָּה לֹא נוֹתֵר
בְּלֵתֵי אִם הָאֶפֶר הַשֶּׁב וְהֶקֶר.
כִּי קִדַּח הַחֲמָה הַשִּׁירִים חָרְרוּ
וּבְרוּחַ קָדִים בִּישִׁימוֹן סָעְרוּ.

עֲתָה מֶה רָבַתָּה הַשְּׂמֵמָה מִסָּבִיב:
רְשׁוּשׁ לּוֹלְבִים הַיּוֹבֵל לֹא יִקְשִׁיב;
עַל צֶל אֶךְ לְשׂוּא יִתְפַּלֵּל לְנִבְיָא -
רַק חוֹל מְלַבֵּן לוֹ הָרוּחַ יִבְיָא;
וְעִיט-הַמְדַבֵּר אֶל הָעֵינַי יֵרֵד,
טָרְפוֹ לְשַׁסֵּעַ עָלָיו יִתְבוֹדֵד.